

Media: ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ **Page:** 19,26 **Published at:** 22-09-2024
Author: **Surface:** 1194.65 **Circulation:** 2470
Subjects: cm²

Το χιούμορ των παιδιών

Ο Μάνος Κοντολέων γράφει για το νέο βιβλίο του και μας αποκαλύπτει γιατί προτιμάει το παιδικό χιούμορ

Το καινούργιο μου βιβλίο

Εκδόσεις

Τέτσι Σώλου

Το χιούμορ των παιδιών

«Ο δωδεκάχρονος Μάρκος και ο μικρότερος αδελφός του Νέστωρας με πείσανε για ακόμα μία φορά να αφήσω τα δάχτυλά μου να πλκτρολογούν αφηγήσεις καθημερινών καταστάσεων έτσι όπως τις ζούνε και τις σχολιάζουν άτομα που διαθέτουν το παιδικό χιούμορ»

Του ΜΑΝΟΥ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ*

Πάνω από τέσσερα χρόνια έχουν περάσει από τότε που είχε κυκλοφορήσει ένα δικό μου καθαρόαιμο παιδικό βιβλίο. Αυτό, λοιπόν, το καλοκαίρι επανέρχομαι στην ίσως πλέον αγαπημένη μου μορφή λογοτεχνίας, αυτή που με βοηθά να επικοινωνώ με παιδιά αναγνώστες, μα και με όσους, αν και ενήλικοι πλέον, δεν έχουν ξεχάσει να χρησιμοποιούν την Παιδικότητα για να συνομιλούν με τον εαυτό τους και τους άλλους.

Ο δωδεκάχρονος Μάρκος και ο μικρότερος αδελφός του Νέστωρας, στα ράφια της βιβλιοθήκης των οποίων σίγουρα υπάρχουν τα τρία -προηγούμενων- ετών- βιβλία μου της σειράς «Ο αδελφός της Ασπασίας», με πείσανε για ακόμα μία φορά να αφήσω τα δάχτυλά μου να πλκτρολογούν αφηγήσεις καθημερινών καταστάσεων έτσι όπως τις ζούνε και τις σχολιάζουν άτομα που διαθέτουν παιδικό χιούμορ, μα και την επίσης παιδική ικανότητα να επισμαίνουν ότι εμείς, οι ενήλικες, δεν του δίνουμε ιδιαίτερη προσοχή. Δίπλα μου για ακόμα μία φορά οι εικόνες της Τέτσι Σώλου - γνήσια χιουμοριστικές και με τις δικές τους σκανταλιάρικες νότες.

Αλλά καθώς πλέον ετοιμάζομαι να τοποθετήσω και αυτό το βιβλίο μου στο ράφι εκείνης της βιβλιοθήκης μου που είναι αφιερωμένη σε δικούς μου και μόνο τίτλους (κοντεύουν τα 100 τα βιβλία που κυκλοφόρησαν με τη δικιά μου υπογραφή), αναλογίζομαι για πολλοστή φορά πώς έχει γίνει κι εγώ άλλοτε γράφω για παιδιά, άλλοτε για νεαρούς ενήλικες αναγνώστες και άλλοτε για ενήλικες. Συγγραφικό φαινόμενο είμαι ή μήπως ένας τσαρλατάνος της λογοτεχνίας;

Εντάξει, αστείομαι - το ξέρω πόσο μικροί και μεγάλοι αναγνώστες, όπως και εκπαιδευτικοί όλων των βαθμίδων, αλλά και ένα μεγάλο μέρος γενικά των ανθρώπων του βιβλίου με αγαπούν και εκτιμούν το έργο μου. Αλλά υπάρχουν κι άλλοι -κυρίως σοβαροφαι-

νείς φιλολογούντες κριτικοί, μα και γενικότεροι αποχριζόμενοι ειδικοί επί της λογοτεχνίας- που δεν μπορούν να ανικνεύσουν ποιότητα στα έργα κάποιου που άλλοτε γράφει παραμύθια, όπως αυτά που υπάρχουν στον «Χιονάνθρωπο που δεν ήθελε να λιώσει», άλλοτε ιστορίες για πρόφυγες, όπως στο «Δε με λένε Ρεγγίνα, Αλεχ με λένε», κι άλλοτε πάλι μυθιστορήματα, όπως ας πούμε το «Ερωτική αγωγή» ή το «Σαν Μήδεια».

Οφείλω, πάντως, να παραδεχτώ πως η διττή παρουσία μου στα λογοτεχνικά δρώμενα της χώρας μας είναι μάλλον μοναδική. Σαφέστατα υπάρχουν κι άλλοι συγγραφείς με βιβλία και στη μια και στην άλλη κατηγορία, αλλά εγώ προσωπικά υλοποιώ με μεγαλύτερη ένταση αυτήν τη διπλή συγγραφική προσωπικότητα. Τέτοιες, λοιπόν, δύσπιστες αντιδράσεις αντιμετωπίζω συχνά. Αλλά εγώ απλώς χαμογελώ... Τι άλλο να κάνω, αφού γι' αυτούς τους «επκριτές» μου δεν είναι κατανοητό πως, όπως όλοι μας, έτσι κι εγώ κάποτε υπήρξα και παιδί και έφηβος και σαραντάρης και τώρα πια ένας ηλικιωμένος άντρας. Με μια, όμως, διαφορά από τους περισσότερους άλλους. Πως όχι μόνο δεν έχω ξεχάσει τα γεγονότα και τα συναισθήματα που κατά τη διάρκεια αυτών των ηλικιών μου βίωνα, αλλά κυρίως ότι όλα αυτά εξακολουθούν να υπάρχουν ολοζώντανα μέσα μου όχι τόσο ως μνήμη, μα κυρίως ως εμπειρία ζωής. Και γι' αυτό και έχω την ανάγκη να συνομιλώ μαζί τους - με το παιδί και τον έφηβο και τον σαραντάρη που κάποτε ήμουν. Και με τον ηλικιωμένο που τώρα είμαι.

Στον Μάρκο μου, λοιπόν, αυτόν τον δωδεκάχρονο νέο μου ήρωα, είχα κάτι να του πω... Μα κι αυτός είχε πολύ περισσότερα να πει σ' εμένα... Γιατί η Παιδικότητα είναι στάση ζωής... Τοως μια ολοκληρη φιλοσοφική πρακτική, κι εγώ αισθανόμαι τυχερός που αποτελει βασική πηγή των συγγραφικών εμπνευσεών μου.

Το χόμπι του μπαμπά μου είναι το ποδόσφαιρο*

ΜΟΛΙΣ οι παίχτες και οι διαιτητές είχαν μπει στο γήπεδο και οι θεατές -λίγους δεν θα τους έλεγα, μα όχι και πολλούς- φωνάζανε συνθήματα και κουνούσανε σημαία και σφυρίζανε άλλοι με τα χείλη τους κι άλλοι με κάτι σφυρίκτρες, ο Νέστωρας με σκούνησε και μου δήλωσε πως διψάει. Λογικό, βέβαια, με όλο εκείνο το ποπ-κορν που είχε καταβροχθίσει.

«Και πού θα βρω τώρα νερό;» κατάφερα να του πω, ενώ γύρω μας συνεχιζότανε ο θόρυβος από τις κραυγές και τα σφυρίγματα.

Ο Νέστωρας μου έδειξε προς τα εκεί που ήταν ο κύριος που πουλούσε τα ποπ-κορν. Δίπλα του υπήρχε κι ένα ψυγειακό με αναψυκτικά και εμφιαλωμένα νερά. Νερά βρεθήκανε, μα πού θα έβρισκα τα χρήματα;

«Περιμένε το ημίχρονο», πρότεινα στον Νέστωρα καθώς σκέφτηκα πως τότε θα μπορούσα να πάω στον μπαμπά και να του ζητήσω ένα ευρώ, αλλά το αδελφάκι μου σίριξε πιο δυνατά από τον κύριο του πίσω πάγκου που μέσα στο αυτί μου σφύριζε.

«Δε θέλω ημίχρονο, θέλω νερό... Τώρα!»

Όταν το αδελφάκι μου φωνάζει τόσο δυνατά, καλό θα είναι αμέσως να κάνεις αυτό που θέλει. Διαφορετικά μαζί με τις φωνές θα αρχίσει και τις κραυγές και μετά τα κλάματα και τους λυγμούς και θα τελειώσει με κλοτσιές και μπουσινές.

Οπότε άφησα κατά μέρος την ντιροπή και πήγα στον κύριο με τα νερά.

«Μήπως μπορείτε να μου δώσετε ένα μπουκαλάκι και να σας το πληρώσω μετά, που θα τελειώσει ο αγώνας; Ξέρετε, ο αδελφός μου διψάει... Είμαστε τα παιδιά του διαιτητή... Οπότε, αργότερα θα σας πληρώσει εκείνος».

Ο κύριος μου έριξε μια λυπημένη ματιά.

«Δεν γίνεται, μικρέ... Όταν τελειώσει ο αγώνας, οι μισοί από αυτούς εδώ - γύρισε και μου έδειξε τους θεατές στις κερκίδες- θα τελειώνουν τον ίδιο τον διαιτητή!»

* Απόσπασμα από το μυθιστόρημα «Ο Μάρκος τα λέει... όλα!» του Μάνου Κοντολέων και με εικονογράφηση της Τέτσι Σώλου, εκδόσεις Πατάκης

* Ο Μάνος Κοντολέων είναι συγγραφέας